

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Beati P. Philippi Nerii Florentini. Congregationis
Oratorii Fvndatoris**

Gallonio, Antonio

Mogvntiæ, 1602

Aluminum in morte mirabiliter adiuuat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43172

gilitas est , labore victus, dæmone
follicitante, exuta Religiosorum ve-
ste Ægyptum repetet: nec euentus
defuit. De hoc ipso Ioan. Baptista
narrauit ille Dominico Saraceno,
eius faciem ab se eximio quodam
fulgore coruscantem conspectam
fuisse: is itaque iij Kal. Maias Domi-
nicanæ adscriptus familiæ , Petri
Martyris nomen induit, atq; apud
socios auctoritatis habuit plurimū,
Generalis locum tenuit ordinis
Vicarius renunciatus, deceffitque
sanctè, pieque.

Alumnum in morte mirabiliter adiuuat.

HAbebatur eodem anno inter
Philippi filios iuuenis quidam
Gabriel Tana ortu Mutinensis: hic
inter Aulicos Ioannis ^a Cardinalis
Politiani magna cum vitæ integri-
tate viuebat, bis per hebdomadam
peccata confitens , Eucharistia-
que saluberrimo sese cibo reficiens:
cumque sic vitam institueret, inci-

dit

^a
Eius rei hi-
storiā qui
adfuit Ia-
cobus Mar-
mitta Ita-
lice cōscri-
psit. Inter-
fuere eidē
sp. et aculo
quot è Phi-
lippi schola
erant, quo-
rum maior
pars hodie
superstes
est.

dit in morbum, à quo cum nec medicorum arte, nec medicinæ remedijs leuari tantisper posset, vltimam vitæ horam, quam sibi instare sensit, more hominum horrere cœpit, mori vrebatur, viuere cupiebat, respondebatque his qui eum solabuntur; de me quod Deo libitum est fiat, ipse me ad eius volūtatem conformo, ipse me totum illi committo: tamen cum caro spiritui adueretur, diuturniorem vitam in terris agere recepta valetudine cupio, & Philippo, qui de vitæ statu ipsum interrogarat, latus sum, dixit, despe, quam habeo è præsenti morbo conualescendi. Hic ille diaboli insidias præsentiens, vt qui de eius morte diuina iam reuelatione cognouerat petit ab eo primùm vt suum sibi velile, suumque nolle traderet, deinde astantes precibus insistant, monet. Tum ille precari aggressus eo spiritus ardore orauit, vt rediens, supplicatione completa, ad moribundū,

cius-

Christi
1558

Pauli IIII. Pap.
4

Ætatis
44

125

Philipp. I.

eiusmodi in eo inuenierit animi mutationem, ut cum Apostolo iam diceret: Cupio dissolui, & esse cum Christo. Hæc dum magno sensu proferret, Philippum intuitus vultu in eam partem conuerso, Ora pater clamat, ut in Paradisum quanto- cius fieri potest, ingredi merear: vi- tæ odium cœpi, vitaque mihi molesta valde est ea causa, ut cum Deo sim: astantesque subinde respiciens date mihi ait, sanctissimam Crucifi- xi imaginem, illamque porrigite, quæ vsui fuit Iulio colligæ meo ani- mam agenti, qua accepta totus præ dulcedine perfundebatur lacry- mis. Hortabaturque præterea ex in- teruallo sodales, ut Deo ex animo deseruiren, cunctis huius sæculi va- nitatibus neglectis, in has sæpè pro- rumpens voces: vita præsens, credi- te vobiscum loquenti, mihi fastidio est: mori vellem, ut Deum meum contemplari possem assiduè. Hæc effatus Philippum appellans, ad hæc

diem

diem oraui te Pater, vt cum Deo a-
geres saluti me restitueret, nunc cro-
go te quām studioſimē poffum, vt
orationibus me tuis ex ergastulo
corporis liberes, atque ſalvas.

Interea deficienſibus in eo viri-
bus corporis, die ſequenti, qui fuit
Kal. Septembris, & vitæ eius poſtre-
mus, in id totus, iam ſublimium ap-
petēs, incumbuit vt ſe ad pię, Chri-
ſtianèque moriendum præpararet.
Erant apud eū affiduè ex ſchola Bea-
ti Patris quamplurimi, quibuscum
& ipſe aderat Pater, qui tandem apud
eum eſſe voluit, dum in vſperam
inclinaret dies, quo tempore ite-
rum dicere cœpit æger; in cælum
proficiſci cupio Pater, hoc vnum ex
omnibus mihi cordi eſt: cui cum
reſponderet Philippus; ſi Deo pla-
ceret, vt præſentem morbum diu-
tiuſ ſuſtineres, nōne volūtatē eius
cupiditati tuæ præferres? tum Ga-
briel, & quid eſt hoc verbum? iā di-
xi tibi ſæpius ex corporis vinculis

in

in cælum æmigrare ardenter cupio;
adeò rotus Dei videndi ardeo cupi-
ditate , vt nulla res me grauius af-
ficiat quàm hic manere diutius : er-
go precare Dominum, vt ante quin-
tam noctis horam ad eum euolem:
tum Philippus, quod petisti, conse-
queris; id tamen te monitum velim,
dæmonem multas tibi paraturum
insidias , varijsque temptationibus
(quas singillatim enumerauit) ani-
mi tui constantiam aggressurum;
sed nulla in re , crede mihi, nocere
tibi poterit, si memoria , vel maxi-
mè retinebis , te voluntatem tuam
dedisse Deo; caueas ne quicquā for-
mides , Christus in te ipse vincet o-
mnia. In profectione verò (domum
enim remigrare precatum diuinam
clementiam pro illo in animo ha-
bebat) ægrum Ioanni Baptistæ Sal-
uiato, & Francisco Mariæ Taurusio
commendat , iubetq; se necessitate
ingruente accersiri.

Vix hora abierat , cum Gabrieli

com-

comparanti se ad quam religiosissi-
mè decedendum eam obiicit men-
tem diabolus, ut cogitare cœperit se
iustum esse, nulloque pacto sibi de-
æterna felicitate ambigendum. cū-
que qui assidebant, nocturnas agen-
tes excubias, litanias pro eo recita-
rent, cum ventum esset ad illam
precationem, A mala morte libera
eum Domine, subrisit ille, caputq;
agitans aliquantulū secū ipse dicere
cœpit: Is in cuius corde Christus in-
habitat, liber est ab malæ mortis pe-
riculo: quibus dictis, et si initio non
nihil ea tentatione commotus, ta-
men vbi se collegit, cogitans quod
dixerat, illam à se reiicere omni stu-
dio contendit, clamans, dicensque,
quæ est hæc suggestio diabolica quæ
me inuasit? vestris quæso fratres o-
rationibus adiuuate me.

Nec hic finis certaminis: Eius-
nim virtute victus infestissimus ho-
stis aliud pugnæ genus perdendi eius
gratia excogitauit: Ergo impedire

eum

eum omni studio cœpit, ne sanctissimum Iesu nomen pronunciare posset: Rogarat enim ille amicos, ut supremis appropinquanti id nomen in memoriam redigerent, quod invocare summopere cupiebat. Quā obrem clamare cœpit, dicereq; *Eia fratres opem fert, pronunciare nequeo, nequeo prorsus; succurrite itaque mœsto, succurrite laboranti: cumque rogaretur, quid esset, quod proferre non posset, annè sanctissimum Iesu nomen annuit illico, versusque ad Iacobum Marmittam.* Quid hoc inquit, rei est quod Iesum invocare nequeam? atqui ex his summa vis demonis dignoscatur; quandoquidem cum id nomen clara voce inclamaret, videbatur nihilominus sibi illud exprimere neutiquam posse; astantibus, qui monebant, ut quod ore dicere nequeret, corde tacitus proferret, in hæc verba respondit; graue iam mihi videtur fratres, Sanctissimum Iesu no-

men appellare , quinimò eò reda-
ctus esse miseriarum mihi videor,
vt eius ne sonum quidem sustinere
vix possim.

In hac tam ac ripugna,in qua cir-
cunstantium sermone, cohortatio-
neq; eius virtus cōfirmabatur,labo-
rauit plurimùm, sed cum ea tenta-
tio hominem adhuc vrgeret vehe-
mentius, vt totus iam præ animi an-
xietate , & corporis defatigatione
sudore maderet, visū est amicis nun-
tiū mittere ad Philippum , cuius
aspectu æger mirificè recreatus, sā-
pius tanti viri hortationibus vnà cū
eo sanctissimum Iesu nomen expe-
ditā lingua inclamauit; mi Iesu(aie-
bat) mi amor, mi sponsus. quibus di-
ctis , mox secum ipse, ac cum amicis
querebatur de tā graui certamine,
quod integrum circiter horam dæ-
monis arte sustinuerat. Cumq; lectus
sic esset, cœpit iterum non multò
post clamare; Eia Pater, filio succur-
re tuo ; eadem qua ante teneor diffi-

cultate

cultate sanctissimum Iesu nomen pronunciandi. Hæc cum ille dixisset, Philippo pro illo precibus insistente, mox ea liberatus molestia Iesum libera voce, magnoque sensu Crucifixi imaginem intuitus, idem appellabat.

Interim cum quieto iam animo esset, ecce rursus satan, qui, quem his (de quibus diximus temptationibus) superare nequuerat, infidelitatis assimilatione supplantare, atq; euertere aggreditur; ei itaque res nostræ religionis ita repræsentauit, vt videretur sibi de fide dubius esse, obiiciebatq; præterea animo ex eo morbo surrecturum omnino. Interhas itaque res variis agitatus curis nouas diaboli fraudes Philippo aperit, rogatque se adiuuet, quo amissam conscientię pacem recuperare, dæmone inque vincere possit: cui ille; contemne fili, contēne diabolicas hasce machinationes, dic, credo, credo. quæ verba, quamquam

vnā cum Beato Patre repebat cre-
brius , tamen cum ipse sibi videre-
tur in his, quæ ad fidem spectant, su-
spenso animo esse, affer tu itaque
pater , iterum clamat afflictissimo
opem, ne peream. His verbis com-
motus Philippus, cuius pectus arde-
bat charitate, circūstantibus primū,
deinde egroto iniunxit, vt Symbolū
Apostolorum clara voce pronun-
ciaret, idque si ore prestare non pos-
set, corde saltem vnā cum alijs reci-
tare conaretur. Tum in preces sele-
dante, exemplò omnis illa diaboli-
ca tentatio euanescente cœpit maxi-
mo cum solatio morientis, qui pau-
lis per respirās, satanicis illis laqueis
absolutus, dæmoni recepto animo
his verbis insultat , te inuito cre-
dam, velis nolis, credam. Deo meo,
repugnant te, quoad vixero fidelis
ero assiduè : quæ cum effaretur, a-
stantibus Apostolicum Symbolum
recitandi finem facientibus, ab eius
modi molestia , corpore licet fessus

(vires

(vires enim illi minuerat ea cum
diabolo pugna) prorsus quieuit.

Diabolus interim et si s̄epe victus,
sed quæ est eius inuidia in humanū
genus, tertio in eum insurgit: pugna
autem grauissima ac periculosa, ea-
que prioribus & immanior, & into-
lerabilior, ecce quippe tibi, offert
se fœda facie, & horribili ad aspe-
ctum diabolus, vt injciat morienti
terrorem, eumque ad desperatio-
nem inducat, perinde quasi eò ille
redactus esset, vt vnde salutē sperare
posset, non haberet: Erat itaque iu-
uenis inter has curas graui pressus
mœstiā, totusque præ horrore, ac
timore contremiscebat, seuero, tri-
stiq, vultu, terribilibus oculis (faciē
enim mutauerat) cuncta mirabun-
dus circumspiciebat, è gestu dēmo-
nem se videre ostendebat, dicebat
que secū ipse; Heu, heu quam infelix
es Gabriel! heu quot commisisti fla-
gitia ! O me miserum ! pelle Pater
hos canes ^a colore nigerrimos, qui

*Dæmonem
canis specie
apparere*

	134	Christi 1558	Pauli IIII. Pap. 4	Ætatis 44
<i>solutum tradist pater ceteros Leontius Episcopus in Simeone Salo c. 25. apud Sur. tom. 4. & Petrus Da- mianus in Romoaldo cap. 67. & Iacobus Vitriacus lib. 2. Vita S. Marie Oegnia- cen. c. 3.</i> ^a <i>Canticor. cap. 2.</i>			me circumstant: si me Pater amas, hos dæmones fuga, pelle eos: cuius necessitati occurrens Philippus, cō- firmat timentem, excitat fidem, cō- memorat diuinam misericordiam, ad eam confugiat, hortatur, Christū pro eo passum monet, rogatq; vt v- nā cum sponsa ^a in foramina petræ inq; cauernā maceriaz sese recipiat, vbi pax summa est, victoriam polli- cetur. Quibus dictis, flexis mox ad fundendas pro eo preces humi ge- nibus, lectulo innixus dæmonem in- crepauit; iubeo tibi Christi nomine, vt hinc abeas quamprimum: cuius virtuti cum ea mōstrorum turbare sistere nequiret, illico aufugit, iuu- nem relinquens lætitia gestientem, exclamantemq;; cia fratres gaudea- mus, effugiunt canes, Philippus eos peculit, importunos illos vexatores procul abegit; videte eos, videte (lo- cum digito ostendebat) fugam arri- puerunt, fugiuntq; velocissimè, ver- bis dici non potest tantum, quan- tum	

tum re ipsa deformes sunt : ergo vicimus , diabolicam importunitatem superauimus , fugistis tandem miseri , fugistis , vobis hoc insperantibus , atque inuitis , libertiam millies Iesum inuocare .

Atque in hunc modum spiritu exultans , versus ad sanctissimam Crucifixi imaginem , quam unus ex circumstantibus tenebat in manu , eo animi ardore orauit , ut nemo ex iis , qui aderant , lacrymas tenere potuerit : cernere erat eum totum esse in agendis gratiis , commemorando que quod à Deo acceperat , beneficio , atq; inter hæc dicentem ; mi Iesu dulcissime , mi amor , mi creator , mi redemptor , quis enumerare poterit unquam quæ à te acceperim beneficia ? tum ad amicos conuersus ; o quæ fratres , hisce ego vidi oculis ! monentem rogo audiatis , Deo Optimo Maximo vos totos tradere ne grauemini : quid causæ est bone Iesu , quòd ego loqui vix possim ? tra-

datur mihi quæso Crucifixi Imago,
eam in manu tenere quantū cupiā,
explicare vix possum : In ea querelati-
giosissimè exosculanda has iterabat
voces ; Dominus meus Iesus Chri-
stus perpetuò viuat, qui erit dulcissime
Iesu, qui me à charitate tua se-
parare possit? postira in dæmonem
commotus: & quid de me cogitabat
miser nisi morientē fallacijs à Chri-
sti fide abducere ? Quid isthuc mi-
Deus? fidem, quam iam inde à pue-
ro suscepi, mutabo? absit. Discedite
à me omnes, qui operamini iniqui-
tatem: & paulo post; nōne de Chri-
sto in sacris legimus literis, Ego sum
via, veritas, & vita? Ergo si Christus
veritas est, & is ipse sacratissimam
suam nos legem edocuit, qui igitur
fieri poterit, ut de eius certitudine,
veritateque dubitem? o nequissi-
mum dæmonem ! o flagitiosissimū
eiusque sitis, Deo scilicet gratias a-
gendi, dæmonumque imbecillitati
insultandi, expleri dicendo non po-
terat

Ioan. 10.

terat, quin accendebatur magis; sed cum videret Beatus Pater eum in his plus nimio defatigari, vt vires imminueret, suspicatus ne exitum sibi ipse his motibus acceleraret; iam satis inquit, est fili: mendacem, impiumque dæmonem missum facias velim, totam spem tuā in Deo, inque sanguine eius preciosissimo, quem pro te fudit, colloces moneo; ipse enim tibi victoriam largitus est: is ipse in te, ac pro te dæmonem vicit iniquissimum. Quibus verbis motus Gabriel paulisper interim acquieuit; sed haud multò post maioris quietis desiderio astantes rogauit, ne de cetero vel ad modicum tempus sibi quicquam dicerent; proditor enim ille, adiecit (dæmonem intelligens) me plus nimio affixit grauissimè.

Interea astantes, quòd Gabrielem, & expedita lingua loquentem, & viribus valentem viderant, planè credere cœperunt, eum ad sequen-

tem usq; diem vitam producturum;
idque cum Damianus Valentinus,
qui ægrotum curabat , ad Philip-
pum detulisset; haud ita erit respon-
dit ille,vbi fitum mutabit, illico mori-
rietur, nec incassum verba, siquidē
vix medietas horæ abierat , cum ille
se ad eā partem componēs , vbi Phi-
lippus erat ; Christi nomen eius o-
pera inclamans , in manus Iesu tan-
quam ad nuptias euocatus, spiritum
exhalauit, anno huius sæculi quin-
quagesimo octauo , tertia hora no-
ctis: quod quidem spectaculum ita
eos excitauit , qui aderant morien-
ti, ut ex iis nemo esset, quin toto iam
pectore cogitare cœperit de extre-
mo ipso certamine , in quo uno tota
res nostra agitur.

Apparet in mari periclitanti.

^a
*Eam rem
iurati re-
stes qua-
tuor affir-
mant.*

Hoc ipso anno duo ex eius filijs
spiritualibus, Italus unus, Gal-
lus alter; ^a huic Aloysio erat nomen;
Itali , qui aulicuserat Guid. Ascanij

Card.